

[Sigsgaard.]

bare også har sat udbyttet op for sidste år; ministeren har også bekræftet over for udvalget, at sådan er det. Som ministeren udtrykker det: de selskaber, der har råd til at sætte udbytteprocenten op til de 20 pct., kan gøre det på den måde.

Selskaberne har jo også rent bortset fra det haft rigelig tid til at tilpasse sig loven. Regeringen advarede jo selskaberne allerede i efteråret om, at der ville komme en udbyttebegrænsningslov; der blev så vidt jeg erindrer, gjort meget ud af det i åbningstalen i begyndelsen af oktober og også før det i dagspressen. Regeringen sagde med andre ord allerede dengang til selskaberne: nu skal I skynde jer at sætte jeres udbytteprocent op, så I ikke bliver ramt af den udbyttebegrænsningslov, vi nu vil komme med.

På den måde har lovforslaget medvirket til at sætte de udbytter op, som regeringen hævder loven skal begrænse.

VS har stillet et ændringsforslag, der afskaffer den fidus. Efter vores ændringsforslag må udbyttet ikke være større end i noget af de sidste to år, og det udelukker altså, at selskaberne har kunnet spille på regeringens fine antydninger af, at nu burde de gøre sådan og sådan for at undgå at blive ramt af den lovgivning, som regeringen for et syns skyld gennemfører over for lønarbejderne.

Samtidig foreslår vi, at bestemmelsen om, at udbyttet gerne må sættes op, hvis det er under 5 pct. af egenkapitalen, udgår. Hvis de to ændringsforslag vedtages, bliver loven nemmere og billigere at administrere, og mange flere selskaber bliver ramt af dens bestemmelser. Og netop derfor, netop fordi vores ændringsforslag vil gøre loven mere effektiv, vil VKR stemme imod dem. Læg mærke til, hvordan VKRs ordførere i dag ikke med ét ord argumenterede imod vores ændringsforslag; af en af ordførerne blev det ganske vist sagt, at de var vidtgående, men det er den eneste antydning af et argument, der er kommet. Ja, man kan godt kalde dem vidtgående; de vil bringe loven til i hvert fald i et vist omfang at virke, og derfor vil man stemme dem ned, fordi hensigten med loven er, at den ikke skal virke.

Selskaberne kan også sætte udbyttet op for 1971 uden at sætte udbytteprocenten op; jeg ved ikke, om folketingsudvalget slet

ikke har været klar over det. Deres værdier er jo tit lavt ansat; disse værdier kan skrives op, og så kan udbyttet sættes op også for selskaber, der i dag udbetaler over 5 pct. af egenkapitalen i udbytte, netop ved at de skriver deres værdier op. Så kan de fortsat holde den samme procent, men alligevel giver det i kroner og øre mere og måske væsentligt mere til aktionærerne.

Selskaberne foretager en masse afskrivninger i deres skateregnskaber, men de behøver ikke altid at tage dem med på det officielle regnskab, og jo flere skatteafskrivinger de stryger af det officielle regnskab, jo større beløb bliver der at beregne udbyttet af, og jo større bliver derfor udbyttet med den samme procent.

Som højesteretssagfører Klerk siger: lovforslaget animerer nærmest selskaberne til at lave to forskellige regnskaber; det er jo en trafik, der allerede bruges i vid udstrækning, og her animerer man dem til det.

Loven skal kun gælde for 1 år, medens udbyttebegrænsningsloven fra 1963 gjaldt for 2 år. Det er, svarer ministeren udvalget på et spørgsmål, fordi udbyttebegrænsningsloven dengang var et led i en indkomstpoltik, der også fastlagde overenskomsterne for 2 år. Men det er et mærkværdigt svar, for det er den jo også nu. Det er jo en præcis parallel situation. Ministeren kan mene, at hans og regeringens indkomstpoltik er mislykkedes, men han kan da ikke påstå, at udbyttebegrænsningsloven ikke har noget med indkomstpoltik at gøre; så må han fuldstændig have glemt den åbningstale, der blev holdt her i oktober måned, og som han vel i øvrigt har været med til at godkende. Efter at regeringen nu i et helt år har tigget og truet lønmodtagerne til at holde igen, vil den nemlig nu bilde dem ind, at kapitalen sandelig også skal holde igen. Det er jo hensigten med lovforslaget.

Loven er altså på samme måde som den fra 1963 led i en 2-årig indkomstpoltik. Når den alligevel kun skal gælde for 1 år, kan det derfor kun være — der er ikke anført andre argumenter end det set i forhold til 1963, som altså ikke er gyldigt — fordi den så ikke vil virke. De få selskaber, der overhovedet bliver berørt af loven, kan jo bare udbetale så meget større udbytte næste år, og det betyder ikke så forfærdelig meget, at man venter et års tid med nogle af pengene.